

За морем холодним, в далекій чужині,
Де сонця ніколи не видно з тайги,
Де нетрі, болота лихі, та пустині,
Та скали кременні, та вічні сніги...

Де тьма та неволя одвіку й довіку,
Де, стогону опріч, нічого не чуть,
Де гине надія, де муки без ліку,
Де сльози невірницькі тільки течуть...

Де люди на себе кайдани гартують,
Де рідного брата запеклі брати,
Що божу годину на пласі катують...
Там, сестронько люба, конаєш і ти.

Не падай до туги, красуйся, мій квіте;
Велике та славне страждання твоє
Шлях терну та крові любов'ю освіте, —
Неволя живої душі не уб'є.

Пом'януть твій образ бездольці закуті,
Стомленим від долі про тебе звістять;
Міць викличуть муки твої незабуті,
Перлинами сльози колись заблистять!
